

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

6-11-52

KUIFJE

45

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE HELDENMOED VAN EEN PILOOT

ENKELE weken geleden stortte een Brits straalvliegtuig, de L Delta « Boulton Paul - 120 » nabij Handover vlammend neer. De stuurzetel werd automatisch uitgeworpen en hierdoor ontsnapte de piloot aan de dood.

Haast iedere dag komen er vliegtuigen naar beneden, zullen jullie zeggen, maar hier was toch een speciaal geval. Benn Gunn, de piloot, gaf in de hoogste nood blijk van bewonderenswaardige koelbloedigheid en moed. Toen de stuurinrichting niet meer werkte, bleef hij op z'n post en gedurende vijftien minuten seinde hij aan de ingenieurs, waarmee hij draadloos in verbinding stond, wat hij zag, hoorde en voelde terwijl hij de snelheid van het geluid benaderde.

Op dit ogenblik was zijn toestel gevallen tot op zevenhonderd meter van de grond en dan pas sprong Ben Gunn.

Zijn moed was niet nutteloos want, dank zijn verslag, is weer een tipje gelicht van de geheimzinnige sluier die het vliegen aan geluidssnelheid bedekt. Dank zij Ben Gunn, zal men nieuwe middelen vinden om het leven van de piloten te redden.

A. WEINBERG

Als iedereen voor zijn eigen deur vaagt, is heel de straat schoon!

MAAR hier ligt geen snippertje papier op straat, zei een vreemdeling tot zijn Zwitserse gastheer met wie hij langs de winkelstraten van Interlaken slenterde. De stedelijke reinigingsdienst werkt hier prima.

— De stedelijke reinigingsdienst? Maar die heeft bijna geen werk, antwoordde de Zwitser.

— Geen werk? vroeg de bezoeker verwonderd.

— Wel neen, want iedereen vaagt hier voor zijn eigen deur.

★

WE hebben ook een spreekwoord dat zegt : « Als iedereen voor zijn eigen deur vaagt, is heel de straat schoon », maar het blijft bij een spreekwoord, en de straat is niet schoon...

We verwachten altijd van de anderen dat zij wonderen doen, maar zelf komen we niet uit onze schelp. Integendeel, we verwijten aan de stedelijke reinigingsdienst, en aan allerlei andere instellingen, dat zij hun werk niet goed genoeg doen, maar wij werpen papier op de straat zonder er acht op te geven.

Wij beklagen er ons over dat onze makkers zoveel kwaad achter onze rug vertellen, maar zelf vinden we er heimelijk plezier in ook eens de « waarheid » te vertellen achter hun rug...

Wij beklagen er ons over dat de anderen niet dienstvaardig zijn, maar we denken er zelf nooit aan een handje toe te steken, wanneer een vriend in moeilijkheden zit. Hij moet er ons eerst om vragen, en dan nog...

★

ALS iedereen voor zijn eigen deur vaagt, is heel de straat schoon.

Inderdaad als we het leven aangenamer willen maken, dan moeten we maar beginnen met zelf thuis, in de klas, bij het spel wat moeite te doen om vriendelijker en hulpvaardiger te zijn.

ONZE BRIEVENBUS

Jozef Meert, Jozef Meganckstraat, 37, Aalst (Oost Vlaanderen), zou willen corresponderen met een Hollands Kuifjeslezer die houdt van sport, reizen, vreemde talen, en film. (Zo hij eveneens luciferdoosjes mocht verzamelen, dan ware dat nog beter.) Men schrijve hem rechtstreeks.

Meezennestje, Rijmenam. — Beste dank aan al de meesjes en hun moeder die mijn verjaardag niet vergeten hebben.

Ad. van Rosmalen jr., Utrecht. — Sinds de bezetting werd het winteruur afgeschaft. Er zijn maar een paar producten in Nederland verkrijgbaar. Ik kom daar op terug. Met mijn beste groeten.

Harold van Eeckhout, Knokke aan Zee. — De vragen die je gesteld hebt zijn zo veelzijdig, dat ik ze niet in enkele lijnen kan beantwoorden. Ik zou haast een brochure moeten schrijven. In de eerste en de tweede jaargang van Kuifje zul je verschillende korte stukjes over de Inca's en hun beschaving aantreffen, als verklarende nota's bij het verhaal van Hergé : De Zonnetempel. Kijk verder eens in een grote Winkler Prins en in de Katholieke Encyclopedie. Vraag eens raad aan de bibliothecaris van school-, parochie- of gemeentebibliotheek.

Willy Vanden Berghe, Schippersschool Brugge. — Beste dank voor je kaartje. Tot binnen kort !

Henri Siegers, Turnhout. — Het gebeurt zelden, dat we een plaatsje vinden om die mopjes op te nemen. Ik zou dat wel graag vlugger en meer doen, maar dat gaat voorlopig nog niet. Nog wat geduld !

Cyriel De Gunsch, Jette. — Ik ben zeer benieuwd om je verhaal te lezen. Ben je er reeds mee klaar gekomen ? Met mijn beste groeten.

Willy Jansseune, Ougrée. — Wanneer men tekentalent bezit (en dat is de eerste vereiste), dan staan verschillende wegen open : architect worden, publiciteitstekenaar, illustrator modetekenaar, technisch-tekenaar, enz. Voor het striptekenen bestaan er nog geen scholen in België. In een van onze volgende nummers krijg je daar meer nieuws over.

Freddy, Ingrid en Erik Smet. — Beste dank voor jullie mooi fototje. Hoe stellen jullie het ? Is Freddy of Erik de oudste ? Met mijn beste groeten.

Herman van Loom, Arnhem-Gelderland. — Beste dank voor je gelukwensen. Ik heb je aanvraag tot lidmaatschap doorgestuurd naar onze Hollandse vertegenwoordiger die intussen voorzeker reeds het nodige deed om je in onze grote familie op te nemen. Heb je reeds nieuwe leden aangeworven ? Schrijf me eens je opinie over de nieuwe verhalen en over Kuifje in het algemeen ? Beste dank bij voorbaat en hartelijkste groeten.

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

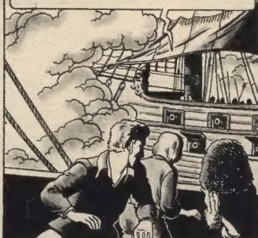

DEZE WOORDEN ZIJN NOG NIET KOUD OF EEN REGEN VAN KOGELS FLUIT OVER HET DEK. DE GROTE MAST WORDT GETROFFEN, EEN RA TUIMELT OMLAAG, ADMIRAAL HEIN, CORI EN ENKELE ANDERE HOLLANDERS BEDELVEND...

Op alle schepen wordt nu hevig gevochten. De Spaanjaarden, verlaten door hun oversten, geven het echter spoedig op en zoeken hun heil in de vlucht.

(Wordt voortgezet.)

De Chinees met de rode mantel

De zoon van de millionnair Raveschot werd opgelicht en Rik en Rita menen dat Ernest, de kamerknecht, van de zaak op de hoogte is. Rik tracht een telefoongesprek van Ernest af te luisteren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Hallo ! Ursulin ? Hoe gaat het met... Die onnozelaar wou me je niet aan het apparaat geven... O, maar wacht even...

Verdraaid nog toe !... De ruit is stuk, en men hoort alles wat ik zeg... en die drommelse jongen...

Hoepel op ! Maak dat je hier weg komt, bengel !

Goed, ik ga al ! je mag hier toch wel verstoppertje spelen, hé !

Wel ?

Hij telefoneerde met een man die Ursulin heet... Aan het geklik van het toestel kon ik de cijfers volgen. Het was niet moeilijk !

AKKEN

REDING 45

Een... een... en om te eindigen twee... twee. De cijfers in het midden, dat is een andere zaak ! Ik aarzel tussen nul... nul en... negen... negen...

Die Chinees heeft dus het nummer 11.99.22 of 11.00.22... Indien Ursulin en de kidnapper een en dezelfde zijn althans !

Het is in ieder geval een spoor dat we moeten volgen tot het einde toe. In het telefoonboek kunnen we zien welke naam en welk adres er correspondeert met het nummer 11.00.22 of 11.99.22. Ooef, wat 'n werk !

's Namiddags in de woning van Rik en Rita...

Gaan jullie niet spelen ?

We spelen, mama, we spelen !

Ja, het telefoonspel... iets nieuws !

Lijkt me eerder vervelend... in mijn tijd...

TIC TAC

Hier, Rik... nummer 11.99.22...

Maneglans (Markies van) Kasteel van Maneglans nabij Lammekesvere...

O ! dat is dat oud kasteel daarboven aan de rand van het bos. Ik heb die markies al ontmoet. Hij is stokoud en schatrijk. Hij zal er zich niet mee amuseren voor kidnapper te spelen !

Dus is 11.00.22 het juiste nummer !

We zoeken verder!

TIC TAC

Rietje, kijk eens !

Ho ! Dat verklaart alles !...

!

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

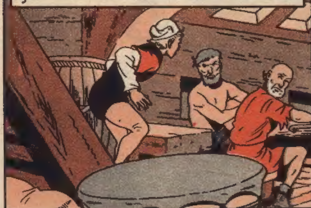
Op hun vlot volgen de Geuzen het gevecht tussen een Spaans galjoen en Engelse piraten. Een Geus heeft een roekeloos plan...

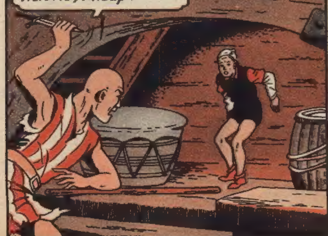

(Wordt voortgezet.)

DE ZON VAN LAHORE

TOEN Seymour King Charing-Cross Station verliet, herinnerde hij zich de woorden waarmee een der laatste hoofdstukken van « David Copperfield » begint : « ...Ik kwam in Londen aan op een winterachtige herfstavond. Het was donker en het regende. In één minuut zag ik meer mist en modder dan ik in een gans jaar gezien had... »

De held van Charles Dickens was erg ontstemd omdat hij geen rijtuig ontdekte, maar Seymour King had er tien of honderd mogen vinden, toch zou hij zijn weg te voet vervolgd hebben, want zijn beurs was jammerlijk plat.

Hij kende de reusachtige havenstad heel slecht; een tolbaas had hem een goedkoop hotelletje aangewezen in de buurt van Drury Lane, Wild Street of iets in die aard.

Hij richtte zich tot een oude vent die voor drie kwart verscholen zat achter een katoenen regenscherm, een vaag gebaar deed en bromde :

— Die kant uit !

Waarop hij een duistere straat insloeg, waar enige schaarse straatlantarens brandden in een rosse gloor. Hij klampte er een ander voorbijganger aan, al even nors als de vorige, die in gebrekkig Engels antwoordde :

— Ik niet weet...

Een half uur later, kreeg hij het gevoel dat hij rondzwierf in een doolhof waar enkel ijle, vluchtende schimmen omgingen.

Hij had kou, de regen drong door zijn dunne zomermantel en zijn flaphoed, zijn schoenen zogen 't water op der modderplassen en deden « flik flok», terwijl zijn maag vervaarlijk gromde, en wat beters eiste dan het mager stuiversbroodje dat als ontbijt en als lunch had dienst gedaan. En deze man, arm onder de armen, die nog juist genoeg geld bezat om één nacht door te brengen in een twaalfde-rangs-hotelletje, kostte elke dag, en sinds weken, meer dan honderd pond aan de Kroon, aan detectives en opzoekingen. Zijn naam en zijn persoonsbeschrijving reisden onverpoosd langs al de telegraaflijnen van het Verenigd Koninkrijk en het Vasteland.

Door zijn schuld moesten de paketboten hun vertrek vertragen en werd iedere passagier door de rechercheurs bekeken, want in zijn jaszak, die begon te gelijken op die van een vogelschrik, was een fortuin geborgen, van omstreeks een half millioen pond. De reusachtige diamant : de Zon van Lahore.

Seymour King was geen dief geweest alvorens hij de fabelachtige steen uit de kasten van Lord Skewton weghaalde, maar wel een eenvoudige dorpsonderwijzer uit de omstreken van Brighton, die veel hield van zijn school, zijn leerlingen, zijn boeken en zijn leventje zonder grote zorgen.

Op zekere dag, in de maand October, kwam er een omzendbrief op school terecht.

Men vernam er door, dat de schatrijke Lord Skewton, in zijn weelderig verblijf te Bath, voor enkele tijd zijn salons open stelde voor het publiek, dat aldus de gelegenheid kreeg, zijn prachtige kunstschatten te bewonderen, alsook de wonderbare diamant : de Zon van Lahore, de concurrent van de wereldberoemde Koh-I-Noor, de Berg van Licht, die deel uitmaakt van de Kroonschatten der Koninklijke Familie van Engeland.

Seymour King stelde niet veel belang in edelstenen, maar enkele dagen te voren had hij in de klas gesproken van de meest beroemde diamanten ter wereld : de Regent, de Sancy, de Zuidster en andere.

Het onderwerp was zeer in de smaak der leerlingen gevallen, en Seymour besloot hen insgelijks een en ander te vertellen van de Zon van Lahore, die hij echter eerst en vooral met eigen ogen wilde zien, om hem beter te kunnen beschrijven en Brighton lag niet ver van Bath.

Het was omstreeks middag. De kleine zaal was verlaten.

Het was er snikheet. De enige wachter had zich knikkebollend op een roodfluwelen sofa neergelaten.

De kolossale diamant schitterde als een wit gloeiend schijfken achter de kristallen ruit der uitstalkast, en Seymour King kon er zijn blikken niet van afwenden.

Opeens stak hij een bevende hand uit en raakte het glas.

Grote God, wat was dat ? Door welke onvergeeflijke nalatigheid had men de kast opengelaten ?

Nogmaal schoot de hand van Seymour vooruit... en de Zon van Lahore fonkelde en brandde in de hand van de dorpsschoolmeester.

Hoelang duurde zijn vreselijk geluk, vol talloze fantastische plannen en ontwerpen ? Thans was hij rijk, schatrijk. Hij zou het land verlaten, ver weg gaan, naar Zuid-Amerika, daar zou hij een kasteel bezitten, een ranch, een yacht, dienstboden, paarden, rijtuigen...

Hij had Bath verlaten, was naar Liverpool gegaan, dan naar Dover, dan... och, hij wist het zelf niet meer.

Hij had er zich rekenschap van gegeven, dat hij een koper moest vinden, maar wie en waar ?

De enige ponden die hij bij zich droeg, waren geslonken als sneeuw voor de zon en met hen verzwonden de heerlijke dromen, om plaats te maken voor de afschuwelijke angst van een opgejaagd man, die reeds tegen de ellende moest worstelen.

Zijn naam en zijn beeld stonden in de nieuwsbladen; gelukkig voor hem, was het laatste ver van gelijkend !

Lieve God, tegen welke nachtmerrie had hij zijn stil geluk van voorheen verwisseld, en zijn school, zijn leerlingen, zijn bibliotheek en zijn lievelingsboek « David Copperfield »...

« ... Ik kwam in Londen aan, op een winterachtige herfstavond... »

Met bonzende slapen en wild kloppend hart leunde hij tegen een lantarenpaal en haalde uit zijn jaszak, de nutteloze schat.

Een helle, witte klaarte danste hem vóór de ogen...

★

— Pas op Dick, moffel het weg... hij wordt wakker !

Seymour King veerde recht en... gans de klas barstte uit in een geweldige schaterlach.

De guitige Dick stopte haastig het spiegeltje weg, waarmee hij zonnetjes deed spelen in het oog van de schoolmeester, die aan zijn lessenaar was ingedut.

Het was snikheet in de klas, want de grote kachel ronkte vlijtig en de zon zond brede stralenbundels door het venster.

Maar het was de Zon van Lahore niet, die King trouwens niet eens was gaan bekijken, maar de ware, goede, oude zon van God.

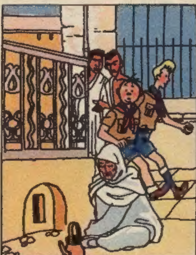
John FLANDERS.

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

(1) « For my newspaper » : voor mijn blad.

(Wordt voortgezet.)

— Iedereen te paard, riep Texas Slim, en ze stormden over de prairie !...

TEXAS SLIM

KORTE INHOUD :

Koen Stuyvesant brengt zijn vacantie door in Texas. In een steeg ontmoet hij een « echte » cow-boy. Hij praat met hem, doch zijn tante voelt helemaal niets voor cow-boys en Koen moet dadelijk afscheid nemen van zijn nieuwe vriend. Enkele ogenblikken later wordt de cow-boy door een onbekende neergeveld...

DE DOOD VAN DE OUDE STROOM

ZIJN ogen rustten op Koen en moeizaam sprak hij volgende woorden :

— Texas Slim... boy, ik geef je m'n zadel... m'n zadel... opdat je...

De Oude Stroom gaf de geest alvorens hij deze zin kon voleinden.

Ondanks zijn grote verwarring begreep Koen dat de ongelukkige, in aandenken aan hun zo korte vriendschap, hem datgene geschonken had wat voor hem en alle cow-boys het waardevolste op deze wereld is : z'n bronksaddle. Van dit zadel doet een cow-boy onder geen enkel voorwendsel afstand, hij verkoopt het niet ook al heeft hij geen rode duit meer op zak. Dit zadel had de Oude Stroom hem geschonken, opdat... heel zeker opdat het de geest van de ruiter uit het Westen zo lang mogelijk levendig zou houden. De Oude Stroom was reeds toen hij nog ademde en zich onder de levende bewoog, een schim geweest...

Koen snikte het uit.

En dan ? Toen kwam zijn tante aangelopen en een groep mensen uit de armzalige hutten die opgeschrikt waren door de kreten. Eindelijk kwamen de politieagenten met een radio-auto met sireen. Voor Koen was dit alles de voortzetting van de nachtmerrie waarin, tegen alle waarschijnlijkheid in, Stroom veranderd was in een lijk dat de specialisten van de criminele brigade, die er ook bij geroepen waren, ter plaatste fotografeerden.

Nadien zaten Jeanne Hermans en Koen in het kantoor van deze brigade. Koen weende niet meer. Ondanks de schok die hij doorstaan had, voelde hij in zich een grote besluitvaardigheid.

— Luitenant O'Morrigan vraagt hem te willen verontschuldigen u een ogenblik te moeten laten wachten, zei de sergeant die hen begeleid had. Het is niet omdat hij uw getuigenis niet dadelijk zou willen horen, maar hij heeft het vreselijk druk op dit ogenblik, gelijk wij allemaal trouwens. Men telefoneerde zo juist uit Black Gold City, dat een nieuwe aanslag werd gepleegd tegen de petroleumexploitatie van de New Seneca Oil Company. Een gusher werd in brand gestoken bij middel van een vonk die uit een electrisch apparaat sprong. Dit apparaat was door een saboteur met opzet onklaar gemaakt.

De sinistere reeks ging dus verder. Sedert enkele tijd werd Texas, een der voornaamste petroleumvoortbrengers ter wereld, de schouwplaats van menigvuldige aanslagen in de aard van deze welke de sergeant zo even vermelde. Wou men de ondernemingen van Texas volgens een bepaald plan vernielen, omdat zij van vitaal belang waren zowel in vredes- als in oorlogstijd ? Iedere maal waren er aanzienlijke verliezen van mensen en materieel te betreuren geweest. Ze werden daarenboven met zulke handigheid uitgevoerd, dat men nog geen enkel dader had kunnen klissen. Zonder twijfel had men hier te doen met een goed georganiseerde bende, een gang van technici. Enkele handlangers van ondergeschikt belang waren in handen van de autoriteiten gevallen, doch zij hadden de namen van hun medeplichtigen niet bekend gemaakt, zo min als die van hun chef, daar ze hem niet kenden. De politie van de Staat Texas, geholpen door speciale agenten van het beroemde Federal Board of Investigation — Federaal Bureau voor Opzoekingen — werkte koortsachtig om de daders te ontdekken. Men verwachtte nieuwe aanslagen vanwege de bandieten en men had een prijs van vijf duizend dollar uitgeloofd aan hem die de gevangenname van de bandieten rechtstreeks of onrechtstreeks zou kunnen bewerken. De verwachtingen bleken thans, helaas, maar al te juist !

Deze gebeurtenissen zouden Koen, die er reeds over gehoord had, zeker geïnteresseerd hebben, indien hij in staat geweest ware aan iets anders dan aan het treurige einde van de Oude Stroom te denken en het feit dat men zijn stoffelijk overschot thans fotografeerde... Vreemde en griezelige speling van het lot ! Tussen de foto's welke de jeugdige bewonderaar van de fikse cow-boy genomen had en deze welke de rechtsdienaren thans maakten, was er nog geen half uur verlopen...

Eindelijk verscheen luitenant O'Morrigan. Hij was heel groot en bruin en had blauwe ogen. Het kort onderhoud leerde hem wie zijn bezoekers waren en waarom ze naar Amerika waren gekomen. In 1944 hadden de ouders van Koen, die in De Panne woonden, een gewonde en door de vijand achtervolgde G.I. opgenomen en verzorgd.

In het leven gebeuren er dingen veel fantastischer en romantischer dan in een roman zelf : de G.I. heette eveneens Stuyvesant. Hij was van Nederlandse afkomst.

Sedert lang had zijn familie alle contact met Europa verloren en nu vond hij daar zo onverwacht naamgenoten weer. Koen bezat de gave op het eerste gezicht sympathie en vriendschap wakker te roepen; de houding van de Oude Stroom was daar het bewijs van. Howard Stuyvesant had geen uitzondering op deze regel gemaakt en toen hij terug naar Amerika inscheep-

ROMAN VAN MARCEL ARTIGUES

te, had hij de jongen uitgenodigd zijn vacantie in Texas te komen doorbrengen zodra de oorlog gedaan was.

Koen was in de wolken. Hij hield immers van de Far West en hij geloofde dat hij in dit land zijn mooiste dromen zou kunnen verwerkelijken. Howard Stuyvesant had er hem vriendelijk op gewezen, dat het Westen uit de romans en de films niet meer bestond en al het oude vervangen was door grote landbouwondernemingen, petroleumexploitaties, enz. Hij geloofde het niet. Tante Jeanne, van haar kant, deed haar uiterste best Koen te ontnuchteren en met haar gebruikelijke zin voor overdrijving zei ze :

— In de U.S.A. is alles bluff, publiciteit of cinema !

De jongen had inderdaad een teleurstelling opgelopen...

Howard Stuyvesant was door dringende zakelijke aangelegenheden verplicht geweest, bijna onmiddellijk na de aankomst van zijn gasten, naar Havana te reizen. Hij had tante en Koen de reis door Texas alleen laten voortzetten en hen in iedere voorname localiteit toevertrouwd aan een van zijn vele relaties. Zo waren tante en Koen sedert twee dagen in San Antonio en hier beleefde Koen dat bijna onbegrijpelijk, fantastisch avontuur. Hij had met een oude, met een « echte » cow-boy gesproken in de hoek van een poort en enkele ogenblikken later lag deze man dood voor hem, als getroffen door een vreselijke toverkracht...

— Dank zij de papieren die hij op zak droeg, konden we hem identificeren, zei luitenant O'Morrigan die vriendelijk en aandachtig geluisterd had naar het verhaal van de sympathieke Vlaming. Het is Stroom Arrowhead, een van de beschermelingen van Texas Slim en...

— Luitenant, maar wie is die Texas Slim ?

Alhoewel Koen nog steeds onder de indruk en bovendien schuchter was, had hij deze vraag niet kunnen onderdrukken, het was hem te machtig geweest... O'Morrigan glimlachte.

— Een type waar je van houdt, jongen, antwoordde hij. (Koen had de luitenant gezegd waarom hij een kiekje van Stroom wou maken, en zijn passie voor de Far West had hij ook verteld.) Een soort van Don Quichotte, zoon van een geziene boer uit de omstreken van Abilene die, net zoals jij, verslingerd was op de oude gebruiken. Op een goeie dag verliet hij alles, zelfs zijn studies aan de Universiteit van Austin en stichtte een ranch op de prairie, ten Zuid-Westen van onze stad. Dat is nu twee jaar geleden en de ranch van Texas Slim is het laatste toevluchtsoord van de verstokte cow-boys. Hij is omringd door kerels die, zoals hij, in weerwil van de vooruitgang, het ruw en traditioneel leven van onze vroegere veehoeders leiden. Texas Slim doet nog meer. Hij neemt in zijn ranch, die daarom terecht de Old Fellows Ranch genoemd wordt, de cow-boys op die oud en versleten zijn van hun ruw werk, die invalide zijn of eenvoudig geen werk meer hebben, daar de hoeven verdwenen. De jongeren verzekeren deze brompotten een rustige oude dag door het werk van hun handen. Daar wachten ze op de « last round up » — iemand die zo beslagen is als jij in deze dingen, weet ongetwijfeld, dat dit de laatste generale inspectie van het vee betekent, hier bedoelt men de dood.

Koen luisterde met de grootste aandacht. Hij hing zo geboeid aan de lippen van de luitenant als aan deze van de ongelukkige die de « last round up » volbracht had.

— Texas Slim, vervolgde O'Morrigan, die het prettig vond dat men zo geïnteresseerd naar hem luisterde, heeft zich tevens ontpopt als een Ridder van de Prairie, als de opvolger van de beroemdste geschiedkundige en legendarische rechters van het Westen, die je zo goed, misschien beter, kent dan ik. Zijn optreden voor recht en liefdadigheid heeft hem geweldig populair gemaakt ! Hij ontlastte arme boeren van hun oneerlijke en meedogenloze schuldeisers, door deze laatste het woekeren af te leren. Beroepsbedriegers en houders van speelhuizen dwong hij het geld aan de spelers die ze geplumd hadden terug te geven. Texas Slim is de beschermer van de vrouwen en van de kinderen. En hij doet nog meer ! Om het kromme weer recht te maken, om de zwakke te beschermen en de bedrieger een lesje te geven, gebruikt hij alleen zijn vuisten, soms ook wel eens zijn quirt, zijn karwats. Wij, de officiële vertegenwoordigers van de Wet, voegde O'Morrigan er lachend aan toe, verlenen hem het recht niet, de oude zeden van het Westen in die mate te doen herleven, dat hij zijn revolver zou mogen gebruiken, zelfs niet voor de nobelste doeleinden !

In de grond oefent Texas Slim het ambt uit van een hulpagent, zij het dan ook van een officieuse. Wij knijpen graag een oogje toe en danken hem in stilte omdat hij een deel van ons werk overneemt.

Nog niet lang geleden heeft hij de bevolking een grote dienst bewezen. Die duivelse bandieten, die we trachten gevangen te nemen, hadden de petroleuminstallatie van Cedar Creek in brand gestoken, op dezelfde wijze als thans deze van Black Gold City. Het was een witgloeiende geyser van tweehonderd meter hoog. Het vuur dreigde naar al de andere putten over te slaan en al de installaties en barakken van de fabriek in as te leggen. Texas Slim, die op een half dozijn mijlen vandaan woont, had de rode gloed bemerkt. Hij riep jong en oud bijeen. Everybody rides ! iedereen te paard, en vierklauwens stormden ze naar de plaats van de ramp. Het waren net duivels zoals ze aangestoven kwamen, doch ze verrichten er een werk van naastenliefde. Een groep ging met Texas Slim aan het hoofd, de ploegen vervoegen die trachtten het vuur te doven met koolzuursneeuw. De hitte was er zo geweldig dat hun huid verschroeide onder de ontbrandbare uniform die ze droegen. De anderen haalden de zieken uit een kliniek die door het vuur ingesloten was. Door hun moedige vastberadenheid staken ze de andere reddingsploegen, die de wanhoop nabij waren, een hart onder de riem... Dat, jongen, heeft Texas Slim met zijn cow-boys gedaan !

De dood van de Oude Stroom is schijnbaar van minder belang, wanneer men ze vergelijkt met de ontzaglijke arbeid die ons wacht om voortaan dergelijke afschuwelijke aanslagen onmogelijk te maken. Toch geef ik er je m'n woord op dat de Oude Stroom, een cow-boy waarvan Texas Slim veel hield, zal gewroken worden. Ook hij was bij de kerels die Cedar Creek redden...

Toen riep Koen op een toon waarmee O'Morrigan niet lachen kon en de jongen gelijk stelde met hem en zijn bekwame agenten :

— Ja, nietwaar, WIJ zullen hem wreken !

(Wordt voortgezet.)

Knutselhoekje

EEN SPLINTERNIEUW BORD

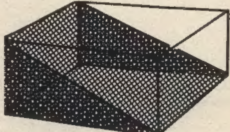
MISSCHIEN heb je van Sinterklaas eens een bord gekregen dat je sedert lang niet meer gebruikt, omdat de mooie zwarte kleur er helemaal afgewassen is. Hier is dan een middel om het weer op te knappen. Moest het zijn, dat het bord van je klas niet meer spiksplinternieuw is, vraag aan je meester om toelating vooraleer met je toverkunsten uit te pakken !

Meng 4 à 500 gram leipoeder (dus een lei tot poeder fijn gestampt) met 150 gram roet en leng dit aan met een weinig solfersulfaat aan 5° Baumé (te kopen bij apotheker of drogist). Strijk van dit mengsel, met een breed penseel, een laag op het bord. Nadien, een tweede en een derde laag, liefst in horizontale richting. Hetzelfde doe je nadien in vertikale richting. Vergeet niet, dat je het bord **na iedere laag moet laten drogen** ! De uitslag zal je zeker verbazen en je zult meteen geweldig veel lust krijgen om ellenlange sommen op je bord te schrijven !

WAAR IS M'N BLIK ?

MAMA zoekt reeds een half uur naar het blik en kan het nergens vinden. Hoe zal ze nu het stof opnemen ? Het is niet zo erg, want je bent thuis en knutselt er vlug een nieuw in mekaar. Je neemt een doos in wit metaal (bv. een koekjesdoos) en heb je die niet, neem dan een kartonnen doos.

Met een stevige schaar snij je de metalen doos volgens de aanduidingen op de tekening. Met een tang plooi je de randen over heel de lengte om, want je wilt niet dat er zich iemand de vingers aan bezeerd. Als je er nu nog een laagje olieverf overstrijkt, is de zaak klaar. Je neemt natuurlijk een heldere kleur, bv. helrood of grasgroen, en je zelf gemaakt blik zal er heel wat beter uitzien dan de gekochte in een sombere zwarte of bruine tint.

ILLUSTRATIES VAN PAUL CUVELIER

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Een weinig later komt Wiske aan de landzijde boven water... een détail waar niemand op let

We moeten het opgeven! Er waren niets dan stenen in die koffer...

...De vledermuis is met de schat weggezwommen en langs de sluis ontsnapt. We gaan best terug naar huis

Ik ga de politie verwittigen. Het is tijd dat er ingegrepen wordt

Maar nee, Lambik, dat ze er hun plan mee trekken... Laat ons het hele geval vergeten

...Flink gesproken, Wiske!... Er moet weer rust over het kasteel komen!

Rust! Rust!... Ik moet die bandiet laten schoon weer spelen met die schat zeker? En dat na al de moeite die we ons gegeven hebben!...

Goed! Goed! Dan ga ik maar. Vaarwel Beersel!

Ga je kleden... Je klederen liggen in de portierskamer in 't kasteel. Ik rijd even naar het politiebureel. Zie dat je klaar staat, wanneer ik terug ben

Lambik wou weer niet luisteren, hé! Kom nu eens mee, ik zal je eens wat tonen! De schat is niet gestolen!

1º De kist was niet antiek, maar splinternieuw. 2º Ik vond een stuk zwaard waarin iets gegraveerd staat. Ik verborg het alvorens boven water te komen, opdat Isidoor het niet zou zien

Je ziet duidelijk de initialen van Philips van Witthem... De gravure in het zwaard staat zeker in verband met de schat. Alhoewel ze gedeeltelijk uitgevreten is door de roest, zie je toch dat de kroon boven de troon staat, en de opengebroken bergplaats die we in...

...het kasteel vonden, bevond zich boven de kroon en onder de troonzaal. Geloof me, de boeven hebben de schat nog niet gevonden, en willen ons alleen kwijt spelen

En dit vond ik in de kist, en daarom vertrouw ik Isidoor niet

Hemel, een knoop van zijn vest!

Dat is verdacht! Had Lambik nu maar willen luisteren!

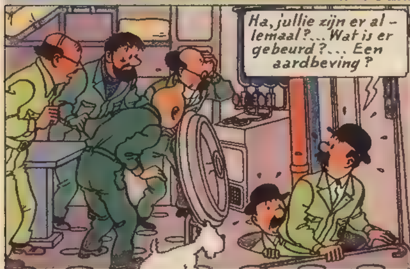
En dat ware inderdaad het beste geweest, want op weg naar het politiekantoor beleefde Lambik een gevaarlijk avontuur!

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn gezellen zijn met de raket op weg naar de maan. Een geheimzinnige hand opent het valluik van de verdieping waar ze zich bevinden...

In hemelsnaam waar komen jullie uitgekropen?

Uit het ruim... Wij hadden besloten de raket, voor haar vertrek te bewaken. Hoe laat is het?

Hoe laat? Twee uur in de morgen!

Ha, goed... Het vertrek werd vastgesteld op 1.34 u. niet waar? We hebben dus nog veel tijd!

Nog tijd? Ongelukkigen! De raket heeft de aarde sedert een half uur ver - laten! We zijn op weg naar de maan...

Ha ha ha! - Dat is een goeie! Die beste, ouwe professor vindt altijd de geschikte mop!

Ik zeg zelfs meer... Ha ha ha!

Hallo... Hallo... Hier de aarde! Jullie zijn op dit ogenblik 8.000 km. van de aarde verwijderd... Jullie snelheid bedraagt 11 km. per seconde...

Het... het is een grap, niet - waar?... Jullie willen ons schrik aanjagen? Het vertrek was toch vastgesteld op 1.34 u.

Ja, om 1.34 u. 's morgens en niet om 13.34 u.!

1.34 u. 's morgens?... Niet om 13.34 u.?... Hemel! Wij dachten dat het om 1.34 's namiddags was!

Hallo... Hallo... Hier de maan - raket! Sensationnele informa - tie: De detectives Jansen en Jansens zijn aan boord! Ze had - den besloten de nacht aan boord van de raket door te brengen in de mening, dat we om 1.34 u. 's namiddags vertrokken!

Ja, maar we staan nu voor een ernstig probleem: onze zuurstofreserves zijn be - raamd voor vier personen en nu zijn we met z'n zessen! Zullen we genoeg zuurstof hebben tot het einde toe?

Horen jullie dat, lamme brontosaurussen? En dit al - les omdat men, op jullie leef - tijd, het verschil niet kent tussen 1.34 u. en 13.34 u.!

In ieder geval moet ik naar bo - ven om de raket te besturen!

Als ik er aan denk, duizend bommen en granaten, dat men me verboden heeft één enkel schamel pijpje te roken onder voorwendsel dat we spaarzaam moesten zijn met de zuurstof! Ja, de zuurstof die jullie hier nu met volle teugen inademen... Hou op met jullie gekerm, bachi-boezoeks, dat verwekt koolzuur! Ik weet niet wat me weerhoudt jullie over boord te walsen!

Hemel! Kom kijken! Vlug! Kom kijken!

?

!

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE DYNA-PANHARD-VERITAS

IS MISSCHIEN WEL DE BESTE VAN DE KLEINE WAGENS... MAAR STELLIG NIET DE GOEDKOOPSTE

DOOR JOHAN DE BRABANDER.

Een van mijn buren had een Dyna-Panhard 130. Hij verklaarde zich zeer tevreden over zijn wagentje. Die ietwat uitbundige tevredenheid scheen me onbegrijpelijk, want ik vond het model lelijk, en het ding rammelde en knalde dat het een plezier was. Waarschijnlijk was het een soort eigenaarstrots die mijn buurman dreef tot prijzen van zijn wagentje : mijn kind, schoon kind ? We zijn dan eens aan 't discussiëren gegaan over de waarde van zijn auto.

De Dyna-Veritas 950.

Een modern profiel.

En dit is de Dyna-Veritas cabriolet.

Wie zou met deze wagen geen ritje willen maken ?

Mooi en modern !

De Dyna-Junior.

HIJ heeft me de lange lijst van de successen van de Dyna-Panhard in alle grote Europese autowedrennen getoond, en om me helemaal te overtuigen, heeft hij me op een Zondagnamiddag meegenomen naar de buiten, om me toe te laten me een opinie te maken over zijn auto, want zo beweerde mijn buurman, ik liet me misleiden door het minder mooie uitzicht van zijn karretje en door het gerucht dat wat sterker was dan bij de meeste andere auto's

De rit is buitengewoon meegevallen Dat ding reed goed, snel en veilig. En wat kan men meer wensen van een kleine wagen ? Het lawaai en de lelijke lijn moest men er maar bijnemen

Vóór enkele weken zag ik een nieuwe auto voor de deur van mijn buurman staan Van ver scheen het een Volkswagen Mijn nieuwsgierigheid deed me eens gaan kijken. Nu wou ik toch eens weten of mijn buurman, die me mordicus had willen overtuigen van de kwaliteiten van zijn Panhard, zelf niet meer over het lawaai en de lelijke lijn kon heenstappen, en zijn merk ontrouw was geworden ?

Schijn bedriegt dikwijls, en dat was weer het geval Een Volkswagen was het niet. Ik had eerst nog de veronderstelling gemaakt : zou hij een speciaal gecarrosseerde Volkswagen gekocht hebben ? Op de neus van de wagen zag ik dan het bekende fabrieksmerk : **Dyna** met de modelnaam **Veritas**, en achteraan vermelde een discreet bordje · **Autokarrosserie Baur, Stuttgart...**

Daar wou ik meer over weten ! Ik vernam weldra dat hij als trouwe Panhard-liefhebber een van de eerste nieuwe modellen verworven had Die algemeen gecritiseerde lijn had de firma eindelijk tot een verbetering aangezet. Ook in Duitsland hebben de Panhard-motoren 750 en 850 veel succes, maar die carrosserie bleek ook daar voor veel candidaat-kopers een bezwaar dat hen naar de andere wagens deed uitkijken

In Italië heeft de carrossier Nardi trouwens ook een Italiaanse versie van de Dyna-Panhard uitgebracht die in het Parijse autosalon getoond werd

Met zijn gewoon Panhard-enthoesiasme somde mijn buurman me al de eigenschappen van zijn nieuwe auto op : Een solide mooie carrosserie en verbeterde versnellingen Met zijn 850-motor haalt de nieuwe Panhard Veritas de 122 km. per uur. Wat niet kwaad is voor een tweecylinder ! De wagen klimt extra goed, houdt prachtig de baan (vergeet niet dat Panhard ook voorwielaandrijving heeft !)

Als eigenaardigheden bemerkte ik aan de nieuwe auto van mijn buurman dat de versnellingen onder het instrumentenbord staan, er een vliegwiel voor de afkoeling van de radiator draait tussen de radiator en de calende, en de richtingaanwijzers door een sterk geklik de verstrooide chauffeurs er op wijzen dat ze hun richtingaanwijzers moeten intrekken

Mijn buurman nodigde me weer uit een tochtje te maken met zijn Veritas En ik kan getuigen dat het een fijn karretje is !

DYNA-PANHARD-SUCCESSEN

— In 1895 won Panhard de eerste autokoers ter wereld : **Parijs-Bordeaux-Parijs.**

— In 1950 behaalde de kleine Dyna-Panhard niet minder dan zestig overwinningen waaronder de Winterrally van Zweden de Rally van Monte-Carlo, de 24 Heures du Mans, en de zesdaagse Internationale Rally des Alpes (3.000 km. door Zwitserland, Tyrol, Italie en de Franse Alpen,

— In 1951 behaalde Panhard weer vijftig overwinningen, waaronder de bekende Italiaanse Mille Milia, de Grote Prijs van Spa en weer de 24 Heures du Mans

PANHARD is de oudste Franse Autofabriek

ZE werd gesticht in 1845 te Pont d'Ivry In 1882 bracht Panhard de eerste 2 en 3 PK.-wagens op de markt In 1905 verscheen de Phaeton Panhard die ontelbare wedstrijden won Later ging Panhard zware wagens van 18 tot 25 PK. bouwen. In 1950 verscheen de kleine Dyna-Panhard, waarvan er nu 1129 per maand gebouwd worden

Deze Dyna-Panhard 130 heeft een motor van 850 cm3. Het is een tweecylinder in vier tijden die 40 PK. ontwikkelt aan een rhythme van 5.000 toeren per minuut. De wagen is 3,82 m. lang en 1,44 m breed en weegt 600 kg. Hij haalt een snelheid van 122,3 km. per uur en verbruikt gemiddeld 6,9 l. per 100 km.

HEB JE REEDS DE NIEUWE SKODA GEZIEN ?

De Skoda 1200.

DE naam PILSEN is de meeste onder onze lezers alleen bekend als een biersoort, die oorspronkelijk in Tsjecho Slovakije gebrouwd werd, maar door bijna al onze brouwerijen wordt nagemaakt. In Pilsen maakt men nog wat anders dan bier met Europese faam : in die Tsjechische stad bevinden zich namelijk de beroemde Skodafabrieken, die wapens en autos produceren.

Het nieuwe Skodamodel is niet zo origineel van model als het bier van smaak. De Skoda 1200 doet aan de Fiat 1400 en de Singer SM denken

DE NIEUWE SKODA 1200 IS BETER DAN ZIJN VOORGANGER

1. *Zijn carrosserie (uit een stuk) is modern*
2. *De motor is sterker (vroeger 32 en nu 36 PK.)*
3. *De wagen is ruimer : 16 cm. breder, 20 cm langer dan vroeger (en ook 2 cm. lager) Vroeger konden er maar vier personen in plaats nemen, nu kan er gerust een vijfde bij*
4. *De topsnelheid werd met 10 km. opgevoerd al weegt de wagen 50 kg. zwaarder Hij verbruikt maar een halve liter meer (nu 8,5 l. per 100 km., tegen 8 liter voor de Skoda 1102)*
5. *De afwerking is degelijk. De zetels zijn confortabel*

★

DE wapenfabriek die de mitrailleurs fabriceerde die onze vriend Jacobs in zijn « Zwaardvis » met zoveel nauwkeurigheid nagetekend heeft, werd enkele jaren geleden genationaliseerd en produceert thans tachtig wagens per dag, wat ongeveer twee duizend auto's per maand maakt, bijna het dubbele van de Panhard-productie

★

DE Skoda 1200 (een MOTOKOV-productie, niet te verwarren met Molotov), heeft een vier cylindermotor van 32 PK., die een topsnelheid bereikt van 110 km. per uur. Hij is 4,25 m. lang, 1,68 m. breed en weegt 950 kg

DE UURWERKEN **Tissot** VERTELLEN JULLIE DE GESCHIEDENIS

PANIEK aan BOORD!

(Wordt voortgezet.)

Verhaal van JOHN FLANDERS.

LUCHT-SPIEGELING

Geïllustreerd door REF

De schoener « Purple Sail » keerde de rug naar de Arafoeza-Zee, voer de norse Kaap Arnhem om, en liep, bij wijlen tegen de wind oploevend, de Carpentaria-Golf binnen (*).

Welles, de kapitein, riep zijn binnenstuurman en zei :

— Jeffries, 't ogenblik is gekomen om ons te ontmaken van die lastige Partwee, zonder ons 't geweten met een misdaad te bezwaren, en tevens in regel blijvend met de gewoonten en de wetten van de zee.

Partwee was slechts een passagier, maar hij had de expeditie op touw gezet en betaald. De zuider-eilandjes der Timorzee waren niet vrekkig geweest met hun kostbare paarlemoerschelpen waar het ruim van de schoener mee gevuld was.

Een matroos ging Partwee uit de scheepshut halen, waar hij sinds verschillende dagen zat opgesloten, en Welles richtte zich tot hem met deze strenge woorden :

— Partwee, door uw schuld is onze bemanning bijna aan 't muiten gegaan. De manschappen hebben volledige bekentenissen afgelegd. Deze staan opgetekend in het scheepsboek, en de schuldigen hebben ze ondertekend.

— Praatjes, zei Partwee, ik heb alleen geëist dat de mannen beter zouden behandeld worden. Gij en uw stuurman deed hen een hels leven leiden.

— Dat ging u niet aan, maar door uw schuld hebben we een van de grootste gevaren gelopen van de zeevaart : muiterij aan boord !

Ik, schipper naast God, heb het recht u te doen opknopen aan een ra, maar ik zal het niet doen. Uw aanwezigheid aan boord is nog altijd een gevaar ! Van zohaast een eiland in het gezicht komt, zal ik er u aan wal zetten.

— Dat is de wet, zei Jeffries.

— Ik leg er mij bij neer, antwoordde Partwee bedaard. Ge zijt een paar slimme schavuiten, en ik ben niet ontevreden van u af te geraken, zelfs ten prijs van een lading paarlemoer. Eens zult ge echter rekenschap geven van een daad die ge « wettelijk » noemt !...

Waarop hij weer naar zijn hut werd gebracht.

— Boss, bromde Jeffries, ik vraag me af op welk eiland ge deze snuiter zult aan wal zetten ? We zijn in de Carpentaria, waar men ongeveer alles vindt wat er in de zee te vinden is, uitgezonderd eilanden.

— Er zijn er nochtans, verklaarde de kapitein, en zelfs heel veel, doch ze hebben de zonderlinge gewoonte, zich in een ommezien onzichtbaar te maken, in de zee te duiken, of weg te vliegen in de lucht, op 't ogenblik dat men er meent te landen.

— Gekheid, morde de stuurman ! Waarvan zijn uw eilanden gemaakt, zeg ?

— Van heerlijke luchtspiegelingen en dampen, grinnikte Welles. De Carpentaria is er even rijk aan, als ons ruim aan paarlemoer !

— Ho, begrepen ! riep Jeffries, en hij hield zich de buik van 't lachen.

Het eiland verscheen 's anderdaags bij 't opgaan van de zon, aan stuurboord onder de wind. Zijn prachtige waaierpalmen wiegden zoetjes in de bries, en een goudgeel strand liep er omheen.

Partwee nam plaats in een jawl, geladen met blikjes ingemaakt goed, een kist beschuit, een tonnetje zoet water en enige flessen Australische brandewijn. Welles had hem al zijn persoonlijke bezittingen laten behouden en zelfs zijn portefeuille !

— Beken dat we u beter behandelen dan ge 't verdient, sprak hij tot afscheid. Dit eiland ziet er ver van slecht uit, er kookt geen branding omheen en ge zult er gemakkelijk komen.

En hij fluisterde de stuurman in 't oor :

— 't Is een van de mooiste luchtspiegelingen die ik ooit te zien kreeg. Ze zal wel tot omstreeks middag volhouden, en dan... pfft ! Weg... als een zwaluw in de lucht !

En terwijl Partwee krachtig de riemen hanteerde, werd aan boord van de schoener 't roer omgeworpen, en schoot het schip met volle zeilen de straat van Torrès te gemoet.

Een paar uren later kwam Jeffries de kleine kaartenkamer binnengestormd

— Kom even kijken, boss... ik begrijp er niets van... 't staat niet op de kaarten. Vlak voor ons ligt het vol riffen en blinde klippen waarrond de branding kookt !

— Onmogelijk ! riep Welles, ik ken deze plaats even goed als mijn vestzak !

Hij snelde 't dek op en begon te lachen.

— Dat verwachtte ik ! Och, 't is niet de eerste maal dat de Carpentaria zulke guitenstreken uithaalt. Luchtspiegelingen, Jeffries, en niets meer !

Daarop stootte de « Purple Sail » met volle geweld tegen een van de klippen, barstte open als een rijpe noot, en zonk.

Welles en Jeffries hadden nog juist de tijd, in de overblijvende sloep te springen en aldus hun leven te redden.

Die dag, door een nieuwe gril van de Carpentaria, waren de klippen geen luchspiegelingen geweest..

— Drommels... men zou waarlijk zeggen dat dit 't eilandje is waarheen we Partwee gestuurd hebben, schreeuwde Jeffries toen hij palmbomen uit de zee zag oprijzen.

— Die... luchtspiegeling... stamelde de kapitein, was er geen !...

— In ieder geval is dat ding er ook geen, kreunde de stuurman, wijzend op een stoomsloep van de Australische kustwacht die op hen afkwam.

En ze moesten er zich weldra ook rekenschap van geven, dat het vaartuig niet met spoken bemand was, maar met Partwee, in vlees en been, en vier leden der zeepolitie, die hen zoetjes kwamen inrekenen.

(*) De Golf van Carpentaria, ten noorden van Australië, is inderdaad bekend voor zijn talrijke en merkwaardige luchtspiegelingen, of fatawaardige luchtspiegelingen. De Engelse zeevaarder Flinders nam er tot vier en vijf per dag waar

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

David Balfour gaat naar Aucharn, waar hij zijn vriend Alan Breck hoopt te terug te vinden. Onderweg ontmoet hij Colin Roy, bijgenaamd de Rode Vos, die tot het kamp van de Campbells, de vijanden van Alan, behoort

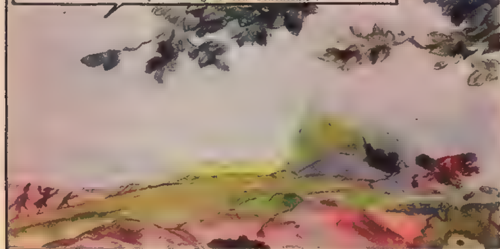

(Wordt voortgezet.)

De Goedroensage

EERSTE VERVOLG

DE mare dat Siegfried de Moering in Zeeland was ontscheept en alles brandschatte op zijn weg naar Hegelingen, was een bittere dronk voor de bruiloftsgasten. In de schijn der vreugdevuren verdrong zich nu haastig wapenvolk, de toortsen spoedden van de wallen neer, en walmden door de duisternis naar de haven, waar de sluimerende schepen deinden op de vloed. Weldra gleden uit het donker twee koningsschepen naar de landingsbrug toe : op hun hoge boeg grijnsden spookachtig de vergulde dierenkoppen.

Wijl de aanrukkende vendels zich woelig in 't binnenhof opstelden, stond het hele hof in de feestzaal voor het afscheid verenigd. Rustig keuvelden de krijgsoversten rondom koning Hettel. Bleek en strak, onbeweeglijk in haar troonzetel, zat koningin Hilda. In de diepe schaduwen van de zaal stonden de verloofden.

— Goedroen, Goedroen, fluisterde Herwig, ik win u en ik verlies u.

Met grote ogen blikte zij naar hem op :

— U kan ik niet meer verliezen, Herwig. Gij blijft immer bij mij, immer !

— Immer, zuchtte hij, immer... en hij drukte haar zachte handpalm tegen de glimmende borstplaat boven zijn hart.

— Land of water, vreugde of verdriet, nood of dood : niets meer is bestaande. Gij alleen bestaat.

— Land of water, vreugde of verdriet, nood of dood... oog in oog herhaalde hij de brandende woorden.

— Voor mij bestaat gij alleen, gij ! En eigenhandig hing zij hem het doorkorven schild om de schouder.

Vreemd en ver leek hen Hettel's stem, die tot de koninginne sprak : « Vrouwe wij zien elkander weer in een rustiger Rijk. »

Vreemd en ver trilde haar antwoord door de stilte : « Het zij dan niet in het Rijk der doden. »

Bezwaard met het onheilsspellende van dit afscheidswoord, gingen de koningen scheep. Er was weinig wind. Langzaam schoven de vele zeilen over de grijze morgenzee. Aan de mast van Herwig's snekke kronkelde een rilde rode wimpel, ten groet aan zijn geliefde.

Elke morgen stond Goedroen op de hoogste toren, spiedend naar zeilen. Eens in de grauwe deemstering naar buiten tredend, vond zij het strand reeds door zeilen bezet, en vóór de gesloten poort, aan het hoofd van wapenvolk, stond Hardmoet van Normandië, en eiste gehoor.

« Hardmoet de afgewezene, dacht zij met kloppend hart, een onheilsbode... »

En ontsteld spoedde zij de torentreden af naar de vertrekken der koningin.

Het grijze hoofd hoog geheven, zo trad koningin Hilda op de wallen :

— Wie is de held, riep zij, die wacht tot de meester weg is om het huis te belegeren ?

— Niet om te belegeren ben ik gekomen, doch met een verzoek. Ten tweede male vraag ik om de hand van uw dochter Goedroen. Volgt zij mij, dan wordt zij in mijn land met praal en ere begroet, en eerlang troont zij aan mijn zijde als koningin. Wijst gij mij ten tweede male af, dan bestorm ik met mijn wapenvolk de burcht, en roof haar met geweld !

— Weet gij niet dat koning Hettel Goedroen aan Herwig, Zeeland's koning heeft beloofd ? Drink de welkomsbeker, verlaat Matelan in vrede.

— Ik wens noch dronk noch beker, riep de Normandiër woedend, alleen bescheid !

— Bescheid ? Hoor dan, Hardmoet van Normandië. Gij weigert de dronk van koning Hettel's wijn : mijn wachten zullen de beker van koning Hettel vullen met uw bloed !

— Indien koning Hettel na de plundering nog bekers heeft !

Hardmoet snauwde kort de bevelen, en wierp snel een schild voor 't aangezicht : een gonzende pijl schampte op de ronding weg. Achter hun schilden dropen de Normandiërs nu haastig af, dekking zoekend in de duinen.

Van de schepen werden noodbruggen en ladders aangesleept; in donkere zwermen waadde het krijgsvolk door de branding aan; met hun hoge pieken omsingelden zij het slot, en stormden op de wallen los. Zij wierpen hun noodbruggen over de grachten, onder hun schilden naderden zij tot tegen de muur, en sleurden de lange ladders recht. Eén na één klauterden zij omhoog. De eersten vielen, plonzend in het grachtwater, doch anderen volgden, onophoudend, immerdoor, hakkend, afwerend, voet vattend, verdringend...

Een kort gevecht. De schaarse wachten aan de Zuidkant werden overrompeld, en de Normandiërs hieuwen met hun lange bijlen een weg naar het hart van de vesting.

Ik kan u niet verliezen, Herwig, gij blijft immers bij mij...

Met bloedend zwaard reet Hardmoet de voorhang van de vrouwenzaal vaneen : zonder helm, de mantel aan flarden verscheen hij in de deuropening. Twee donkere vrouwenogen fonkelden hem verachtelijk tegen. Rechtop, omringd door haar jonkvrouwen, stond Goedroen, en begroette hem met koude snijdende woorden : « Treedt gij voor uw geliefde, als een bloedige beulsknecht ? »

Hardmoet bezag zijn zwaard, en borg het met een ruk aan zijn zijde. Zonder woord sprong hij vooruit, stootte met de elleboog de oude koningin van zich af, en omprangde met vlugge arm Goedroen's ranke gestalte.

— Alle jonkvrouwen naar de schepen ! riep hij en stormde weg, gevolgd door zijn lijfwacht, die de gillende jonkvrouwen langs trappen en gangen naar buiten sleurden.

Een schip stak van wal, een vloot zeilde weg. Als de zon in 't rode Westen zonk, gloeide de zee nog na, koud en verlaten. En het werd nacht.

Hardmoet, voor den nacht beducht, zocht land en ontscheepte op een eenzaam eiland, doch het eiland was Wulpensand in de Scheldemonding, en daar heerste Siegfried de Moering. En in den nacht werd tussen de duinen de rosse gloed van kampvuren opgemerkt, werd de Normandiër met zijn geroofde vrouwen herkend; en boden draafden door de duisternis... Zodat Herwig en Siegfried de Moering de strijd staakten, naar elkander's hand grepen ten teken van wapenbroederschap, en hun legers vereend tegen de schakers richtten.

Hardmoet vermoedde niets. Op Wulpensand bij het stervend kampvuur werd gedempt en heftig gesproken.

— Goedroen, één woord en gij zijt vrij...

— Nimmer spreek ik dat woord uit.

— Denk aan de uwen, aan uw gevolg, zij lijden om u.

— Aan éene denk ik : aan Herwig die mij zal wreken.

In haar ogen brandde haat, en Hardmoet sidderde. Hij die aan het hoofd van zijn benden niemand duchtte, stond hulpeloos tegenover deze vrouw. Hij sloeg de mantel om, en verdween door 't donker.

Onder een schuine tentzeil bijeengedrongen, wachten en waakten de vrouwen. Dicht tegen Goedroen aan, rustte Hildburg, haar hartsvriendin. Zwijgend keek zij naar de koningsdochter op : in de harde ogen blonken geen tranen.

Tegen de morgen keerde de wind; een felle Noordwester zweepte de branding hoog naar de duinen op, en dreigde de schepen te versplinteren. IJlings trok men de schepen cp het droge : van verder zeilen was geen sprake. Dan maar gewacht tot de zee bedaarde.

Toen de logge wolken openklaarden, zat de zon al hoog in de luchten, en wierp wilde vlekken licht over de schemerende zee. En op de wind vloog een lange kreet, op een duintop werd luid en verward geroepen :

— Zeilen ! Zeilen ! Een vloot !

Zwoegend op de brandende brekers, de zeilen bol van Noorderstorm, schuimden de schepen naar de kusten toe. Hardmoet klauterde langs het duin omhoog. De handen over de ogen, keek hij lang en dringend noordwaarts.

— Duiven, geen roofvogels ! riep hij. Er staan kruisen op de zeilen : pelgrims zijn het, bedevaarders !

Nader en nader steigerden de zeilen. Nu diep plonzend doken de stevens tussen de ziedende kammen weg; dan weer opgeheven, reden zij, als op de kruin gezeten, hoog en schuin vooruit. Zij geraakten in de branding en slingerden vervaarlijk. Een krullende breker sloeg over één der schepen, het schip kantelde en wierp zijn bemanning spartelend in de spoeling. Men zag helmen, schilden speren... en een schreeuw ging over 't duin :

— Bedevaarders bij Ran ! De schepen zitten zwart van wapenvolk ! Moeringers zijn het, en ginder Zeelanders ! Herwig zeilt op ons af : te wapen, te wapen !

Herwig en Siegfried de Moering hadden voor hun dubbel leger de schepen van een pelgrimsvloot geleend, en zeilden nu op de schakers aan.

De Normandiërs stormden van het duin neer en overvielen het eerste schip, dat dwars sloeg en strandde. Op boot en bemanning hieuwen honderd bijlen los; balken en touwwerk en levenloos krijgsvolk, 't dreef alles wentelend in de spoeling rond.

Toen strandde koning Hettel's schip. Onmiddellijk omsingelde de Normandiër het met een sterke schare speren. Hettel wou springen, toen een brekende golf den achtersteven met een zwaai versmeet, zodat de koning wankelde, op de reling uitgleed, en viel op Hardmoet's lang zwaard. Vruchteloos sprong zijn trouwe lijfwacht in 't gevecht. Vergeefs sloegen Irold en Hagen en de grijze Wate de vijand woedend naar 't duin terug. In zijn rode mantel wentelde koning Hettel met de vloed; nooit meer zou hij staan op de plecht van zijn drakenschip.

Aanzeilend had Harwig de grijze koning zien vallen. Hij duwde het roer om en gilde een lang bevel. Armen grepen overboord, wanhopige vuisten omklemden de rode mantel en hijsten de dode zeekoning op de plecht. Met een sprong strandde het schip. En wijl een wacht rondom koning Hettel werd opgesteld, rende Herwig met zijn manschappen tussen de verwarring der schepen door, waar Siegfried de Moering in 't opwaaiend zand zijn volk in slagorde verzamelde. Vereend, hun schilden tot één glinsterend pantser aaneengeregen, drongen zij vooruit om de Normandiër in zee te stoten.

Rob. YSENBRANDT.

(Wordt voortgezet.)

OPSTAND IN SAN DOMINGO

De opstandelingen hebben dokter Durand gevangen genomen. Eustache kan zijn meester bevrijden. Een geweldige ontploffing vernielt een gedeelte van de gevangenis...

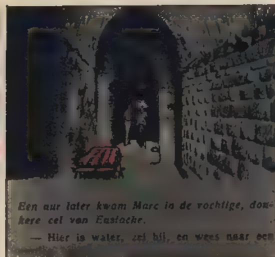

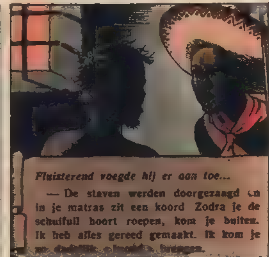
TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

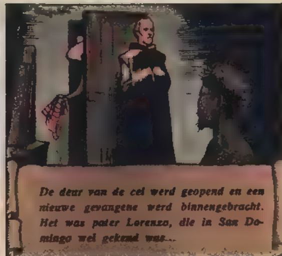

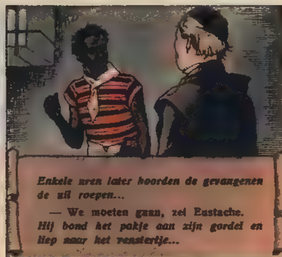

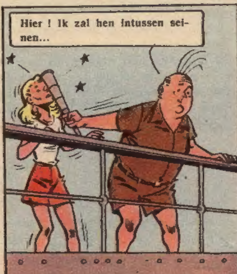
(Wordt voortgezet.)

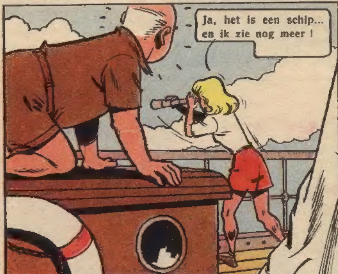
DE RING VAN GIBIL

Henk, Leentje en oom Elemir hebben het eiland Pasjoetan verlaten aan boord van de « El Najashi ». De zeilen van het schip zijn echter in slechte staat en de voorraad brandstof vermindert snel. Plotseling...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

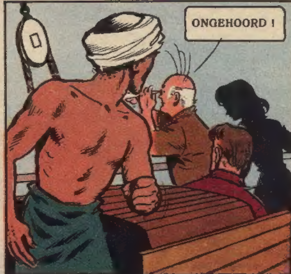

(Wordt voortgezet.)

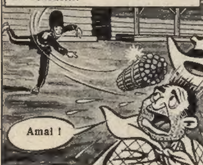
Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

ONGELOOFLIJK EN TOCH WAAR!

DE MAN DIE DOOR DE MUREN LIEP

Zes en twintig jaar geleden overleed in de Verenigde Staten het fenomeen Eric Weiss, beter gekend onder de naam Robert Houdini. Dank zij een oneindig geduld en een ijzeren wilskracht was hij er in geslaagd staaltjes te verrichten, die de geheimzinnige kunsten van de fakirs in de schaduw stelden. Hier volgt een brokstuk uit zijn levensverhaal...

HET volgende gebeurde te Detroit in het putje van de Winter. Houdini had aangekondigd, dat hij met handboeien aan in de rivier zou duiken, de boeien onder water zou afdoen en terug boven komen. Het hoeft niet gezegd, dat er op het vastgestelde uur duizenden kijklustigen langs de oever van de rivier stonden. Er lag een dikke ijskorst op het water en iedereen meende, dat Houdini z'n waagstuk zou uitstellen. Maar Houdini kwam toch. Het ijs werd stuk gehakt en met de handboeien aan sprong hij van de plank in het water.

Een, twee, drie, vier minuten verliepen. De nieuwsgierigen waren doodstil geworden en ze vreesden reeds dat de koning van de goochelaars verdronken was. Op het ogenblik, dat een duiker wou afdalen om de ongelukkige Houdini op te halen, stak deze laatste z'n kop boven. Hij was acht minuten onder water gebleven !

Van de handboeien had hij zich in een ommezien kunnen bevrijden, doch de sterke stroming van het water had hem meegesleurd. Wat gedaan ? Gelukkig had Houdini dikwijls horen zeggen, dat er tussen het ijs en het water steeds een luchtlaag van ongeveer één centimeter dikte blijft. Hij lei zich op de rug, hield zijn neus in de luchtlaag en ademde voldoende lucht in om weer te duiken en de plaats te zoeken waar het ijs stuk gehakt was. Houdini slaagde hierin schitterend.

HET ONMOGELIJKE MAAKTE HIJ MOGELIJK

WAAR men Houdini ook opsloot, overal raakte hij uit. Op zekere dag zette men hem naakt in een gevangeniscel. Hij had slechts twee minuten nodig om er uit te komen ! Nadien opende hij andere cellen, verwisselde enkele gevangenen van plaats, ging zijn kleren halen en stapte keurig afgeborsteld het kantoor van de bewakers binnen. Voor heel die kunsttoer had Houdini slechts vijftien minuten nodig gehad !

Een inwoner van Boston wedde voor een fabelachtige som, dat hij Houdini zodanig zou knevelen, dat deze geen vingerlid meer zou kunnen verroeren ! De man gebruikte voor heel de operatie, die driekwart uur duurde, ongeveer 100 meter hengelsnoer. De arme Houdini was zodanig ingebonden dat men hem best met een rupsenpop kon vergelijken. Iedereen dacht : « Daar komt hij nooit uit ! » De grote goochelaar had nauwelijks meer tijd nodig om het laatste touwtje te verwijderen !

HET TOVERSLEUTELTJE

HOUDINI droeg steeds een kleine loper bij zich, die hij in z'n mond, z'n neus of z'n voetzolen kon verbergen. In enkele seconden kon hij hiermee een gewone brandkast openen. Hij vervaardigde een heel klein en geheimzinnig apparaat waarmee hij de

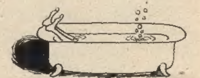

deuren van de best beschermde brandkasten in een oogwenk kon openen. Stel je zo'n ding voor in de handen van dieven ? Houdini was eerlijk als goud, en al had hij de koning van de dieven makkelijk kunnen onttronen, hij gebruikte zijn kunsten alleen om de mensen te verbazen.

HIJ WAS ZIJN LICHAAM VOLKOMEN MEESTER

DE grote goochelaar heeft zijn geheim nooit verklapt, maar men kan het gedeeltelijk verklaren door de verbazende meesterschap over z'n spieren. Met z'n voeten was hij even vlug en behendig als met z'n handen. Om enkele vrienden te vermaken, legde hij eens tien knopen in een lange koord en maakte ze in een recordtijd met de tenen los. Als kind kon hij, opgehangen met de voeten, met z'n oogleden naalden van de grond oprapen. Met de spieren van maag en keel kon hij wonderen verrichten : hij deed alsof hij honderd naalden en 'n streng garen opat en haalde dan, uit z'n mond, het ontwarde garen met daaraan de honderd naalden achtereen, om de 20 meter één naald.

Denk niet dat Houdini dit alles vanzelf kon. Hij moest er soms weken en maanden voor oefenen. Het duurde, naar hij zelf vertelde, lang vooraleer hij, geboeid, de sprong in he

ijskoude water waagde. Iedere dag nam hij een ijskoud bad en dwong zich dan telkens wat langer onder water te blijven. Toen hij het vier minuten kon uithouden, onder water zo koud, dat zelfs zeehonden en pingoeins er zouden voor teruggeschrikt zijn, was hij tevreden.

HOUDIN... HOUDINI

OP zeventienjarige leeftijd las Eric Weiss de memoires van de grote Franse goochelaar Robert Houdin, die een paar jaar geleden in « Kuifje » verschenen. Hij was een en al geestdrift, nam Houdin tot voorbeeld en voegde aan z'n naam een « i » toe. Die gaf er een Italiaans kleurtje aan. Houdin en Houdini hadden trouwens veel met elkaar gemeen. Zoals zijn grote voorganger ontmaskerde Eric Weiss ook graag de trucs van de pseudo-fakirs en de zogenaamde mediums, die het alleen op het geld van de lichtgelovige mensen gemunt hebben. Hij deed het met zoveel brio, dat men sensationnele aanhoudingen beleefde.

Houdini heeft nooit een waardig opvolger gehad. Het is net of met hem het ras der grote goochelaars uitgestorven is.

DE POSTILJON
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

TELEVISIE, APPELS EN 'N MARMEREN GRAFZERK

OP 14 October kon men in Groot-Brittannië op het televisiescherm beelden opvangen, die uitgezonden werden van de nieuwe veerboot van de Britse spoorwegen, gedurende de overtocht van het Kanaal van Dover naar Bonen.

★

WANNEER men appels met een bepaalde scheikundige stof bespuit, rijpen ze veel vlugger en kleuren mooier. Wellicht een oplossing wanneer de zon te gierig is met haar warme stralen !

★

TE Sol-Hull in Engeland, kon men bij een kaarttornooi heel zonderlinge prijzen winnen, o.m. een bril, een gratis bezoek aan de tandarts en... een marmeren grafzerk !

Even over de schouder kijken...

RIJDENDE SCHOLEN IN FRANKRIJK

EEN Frans architect heeft een combinatie van twee klassen ontworpen die 19,5 m. lang en 5 m. breed zijn en gemakkelijk per trein of over de weg kunnen vervoerd worden. De klassen zijn voorzien van verlichting, verwarming en ventilatie. Gemonteerd op een stalen drievoet kunnen de klassen binnen de drie uur in elkaar worden gezet. Gebouwen welke door storm of brand vernield zijn, kunnen op deze wijze in een minimum van tijd vervangen worden.

GLAZEN VLIEGTUIG

TE Los Angeles wordt de bouw voorbereid van het eerste vliegtuig, dat volledig van glas zal gemaakt zijn. Het blijkt dat dergelijk toestel met een snelheid van meer dan 3.000 km. per uur zal kunnen vliegen, hetgeen niet mogelijk is voor het klassiek toestel.

EEN DRAADLOOS BESTUURDE REDDINGSSLOEP

IN de Verenigde Staten heeft men een nieuwe soort van reddingssloep gebouwd. De boot werd reeds op haar degelijkheid getest en goed bevonden. Het geldt hier een reddingsboot, die met een valscherm uit een vliegtuig op zee neergelaten wordt en vanuit dit vliegtuig door radioseinen naar de drenkelingen wordt geleid. Het systeem van deze radioseinen is uiterst ingewikkeld. In de reddingsboot worden ze opgenomen door een gevoelige detector in een ontvangstpost, versterkt met electronische buizen en door een filter geleid naar een speciale groep van relais. Zijn deze relais bereikt, dan zetten ze energie over aan actuators, die de bewegingen van de boot controleren. Elk door het vliegtuig uitgezonden sein beantwoordt aan een speciale functie van de reddingssloep, b.v. het aanzetten van de motor, het bepalen van de richting, enz. Bevinden de geredden zich in de boot, dan kunnen ze zelf naar het te hulp gezonden schip roeien of, door op een knop te duwen, de boot electrisch leiden. Zijn de geredden te zwak, kan de boot nogmaals door radioseinen van uit het vliegtuig naar het te hulp varende schip geleid worden.

De reddingsboot is dertig voet lang, weegt 3.500 pond en kan voedsel voor tien dagen meenemen. Vijftien personen kunnen er in plaats nemen.

BOVEN OP DE KILIMANDJARO

ACHT leden van een Franse expeditie geraakten boven op de top van de Kilimandjaro, de hoogste berg van Equatoriaal Afrika. De expeditie begon in Marangu en trok in twee dagen naar het basiskamp van de Kilimandjaro, dat op een hoogte van 4.800 meter ingericht was. Van daar stegen de alpinisten 1.200 meter over ingestort puin en as van de vroegere vulkaan en wisten de topkrater te bereiken, waar zij in een machtig gletsjerland binnenkwamen met geweldige ijsbanken diep in de krater.

VREEMDELINGEN WILLEN FRANSMAN WORDEN

IN het jaar 1950 kregen 38.723 personen de Franse nationaliteit tegenover 48.397 in het jaar 1949. Het blijkt dat de mannen hier in de meerderheid zijn : 22.415 mannen tegenover 16.308 vrouwen. Deze nieuwe Fransen zijn voor het meerendeel Italianen van geboorte, dan staan de Polen, de Spanjaarden en ten slotte de Armeniërs op het lijstje.

Dorpsplein in Zuid Frankrijk.

Vacantieherinnering...

Hij dacht alleen aan zijn handschoenen...

DE bemanning van een Amerikaanse reuzenvesting had haar opdracht uitgevoerd en keerde van Noord-Korea naar haar basis terug. Drie bommen, die men had willen afwerpen, waren echter blijven vasthangen. Wat moest er mee gebeuren ? Dadelijk losmaken en afwerpen? Neen, onmogelijk, want er lagen te veel krijgsgevangenenkampen op het traject. Er mee landen ? Ook niet mogelijk, want dan zou er op dit ogenblik een vreselijke ontploffing plaats hebben, waarbij toestel en bemanning zouden versplinterd worden. Men besloot dus te wachten tot men boven de Japanse Zee was. Hier moesten twee leden van de bemanning in het bommenreservoir klimmen, waar het ijskoud was. Voorzien van hun zuurstofflessen werkten ze dapper en in weerwil van de geweldige luchtstroom en de koude slaagden ze er in de drie bommen los te maken. Luitenant Robb verklaarde, dat hij niet aan het ontploffingsgevaar of aan een mogelijke val gedacht had, maar wel aan z'n handschoenen... «Bij een temperatuur van enkele graden onder nul zonder handschoenen werken is niet prettig », zei hij.

ZWALUWEN MET METALEN VLEUGELS

VIJF zwaluwen hadden de grote trek naar het warme Zuiden gemist. Ze vonden het in Zuid-Duitsland waarschijnlijk nog lang niet zo kwaad en wilden niet mee met hun grote familie. Enkele dagen nadien was de temperatuur in de Alpen zodanig gedaald, dat ze er niet meer veilig over konden. De Duitse Bond van Vogelbeschermers heeft de diertjes gevangen en ze in een keurige doos gestopt, waarop geschreven stond : Per K.L.M. naar Rome, vervolgens laten vliegen. Een « Vliegende Hollander » bracht de zwaluwen van Stuttgart naar Frankfurt en vandaar naar Rome, waar ze werden losgelaten. De luchtvaartmaatschappijen hopen dat deze nieuwe « vogeltrekmethode » niet door al de zwaluwen zal gevolgd worden, want heel de luchtvloot ter wereld zou hiervoor niet toereikend zijn !

EEN KLAP OP DE SCHOUDER KOSTTE EEN VISSER HET LEVEN

DE Duitse visser Alfred Kuettner was met zijn sloep de haven van Nexoe (Bornholm) binnengelopen en stond met enkele vrienden te praten. Een van hen gaf Alfred Kuettner een vriendelijke klap op de schouder. Kuettner struikelde, verloor zijn evenwicht, klampte zich aan z'n buurman vast en beiden gingen over boord. Alle vissers haastten zich om de drenkelingen boven water te trekken. Alfred Kuettner was echter onmiddellijk tot op de bodem gezonken en toen men hem, na een uur inspanning kon ophalen, had hij reeds de geest gegeven !

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Een machtige organisatie bedreigt de stad Parijs. Lefranc en Renard, die 't spoor van de bandieten zoeken, komen in de Zwarte Toren en worden door de eigenaar ontvangen.

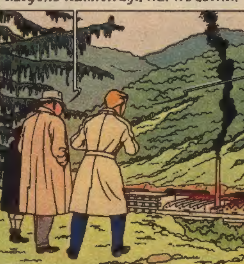

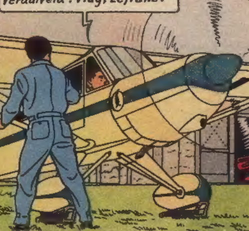

En de kleine karavaan begeeft zich weer op weg. De radiowagen met de politieagenten en Jan staan weldra terug voor het hotel... Na uren zoeken vinden Lefranc en Renard een vliegtuig op een kleine luchthaven en ze hebben ook de geschikte camera voor de opnamen...

(Wordt voortgezet.)